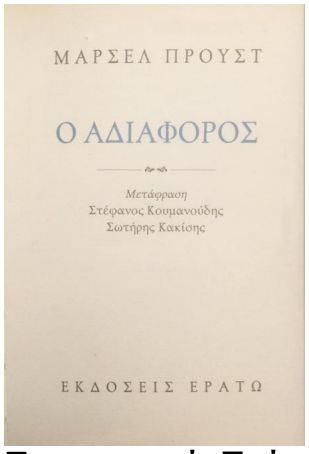

Πρωτομηνιά. Τράπεζα. Το χαρτάκι προτεραιότητας γράφει 10:28 π.μ. & μέσος χρόνος αναμονής 28 λεπτά. Φέρει το νο 095. Μια ματιά στο φωτεινό ταμπλώ μαρτυρά πως εξυπηρετεί το 062. Πρώ τη εκτίμηση: Αποκλείεται δυο teller να εξυπηρετήσουν 33 πελάτες σε 28 λεπτά. Ο αλγόριθμος, ή οτιδήποτε άλλο υπολογίζει το χρόνο αναμονής έχει πέσει έξω.

Κάθισμα σε επιτελικό σημείο ώστε να είναι ορατά τα ταμεία και οι περιμένοντες. Από το σακίδιο εξάγεται ο Αδιάφορος του M. Proust, σελίδες μικρού μεγέθους 69 μαζί με το μικρό, ζουμερό, εικονογραφημένο βιογραφικό του συγγραφέα.

Στο μπιλιετάκι προτεραιότητας αναγράφει με κεφαλαία: ΜΗ ΜΕΝΕΤΕ ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ! ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΘΕΙΤΕ ΣΤΑ ΑΤΜ & ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ EASY PAY ΑΜΕΣΑ. Ακούγεται ολίγον ειρωνικό καθότι το ένα από τα δύο μηχανήματα ήταν εκτός λειτουργίας και η ουρά στο άλλο αγωνιζόταν να κρατηθεί σε μονοψήφιο νούμερο. Όλοι όρθιοι στωικά αναμένοντες.

Μιλώντας όμως για νούμερα να και ένας εβδομηκοντούτης με πολύ προσεγμένο κορμί και ακόμα πιο προσεγμένη προσπάθεια ανάδειξής του. Πορτοκαλί αθλητικό παπούτσι, κολλητό φανελάκι με τους ώμους έξω, και επιδερμίδα εγγύς στο χρώμα του Ray Charles, αν και μέλος της λευκής φυλής. Σορτς, μπέιζμπολ καπέλο, φορεμένο ανάποδα. Ευθυτενής πολύ άνετος. Περιφερόταν αγέρωχα ως σύμβολο αειθαλούς, επιτυχούς ναρκισσισμού.

Πίσω στον αδιάφορο του Marcel που περιγράφει την περιπέτεια της πανέμορφης χήρας Μαντλέν: *«Αν η ομορφιά της ήταν οπλισμένη για να τον νικήσει, άλλο τόσο οπλισμένο ήταν και το πνεύμα της για τον κρίνει. Ήταν έτοιμη να κόψει σαν πικρό λουλούδι τη χαρά να τον βρίσκει κατώτερο και γελοία δυσανάλογο με τον έρωτα που ένιωθε για κείνον.»*

Από δίπλα όμως, ακούγεται ο ήχος κλήσης κινητού. Ο μεσήλικας ιδιοκτήτης του, ρουφά μια γουλιά από το περιεχόμενο της πλαστικής συσκευασίας, εις επήκοον σχεδόν όλων:

- «Τι μου λες, για κάψιμο θα πάει; Αχ να σου πω νιώθω πολύ άβολα».

Marcel και πάλι: *«Ένα πρωί, ήταν καθισμένη μόνη στον Κεραμεικό, στη βεράντα του Bordde l' Eau. Άφηνε τη θλίψη της να πλανιέται, να απλώνεται, να ξαποσταίνει πιο ελεύθερα στον ανοικτό ελεύθερο ορίζοντα, να κόβει λουλούδια, να εκτοξεύεται μαζί με τις αλθαίες, με τα συντριβάνια και τους πίδακες, να καλπάζει ακολουθώντας του δραγώνους που έφευγαν από το Ορσέ, να ταξιδεύει ακυβέρνητη πάνω στο Σηκουάνα, και να ζυγιάζεται μαζί με τα χελιδόνια στο χλωμό ουρανό».*

Προσπαθώντας να φανταστώ την Μαντλέν, την ηρωίδα του συγγραφέα, αφαιρέθηκα, μέχρι που μια γυναικεία φωνή με επανέφερε στην τράπεζα. Στρόγυλλα γαλανά μάτια, μικρά στήθη, αξιοπρεπώς στενή φούστα, σαγιονάρες στολισμένες και φωνή επιτακτική στο κινητό. Έχουμε μπλέξει τις φιξιόν με τις πραγματικές γυναίκες. Αν και ποτέ δεν μπορείς να φανταστείς το καπασιτέ των θηλυκών. Και αυτοί που λένε ότι μπορούν, είναι πιθανότατα οι πλέον νυχτωμένοι. Υπάρχει το ενδεχόμενο μια οικοκυρά με σαγιονάρα να βγάλει φλογερότερο ταπεραμέντο από όλες τις στάρλετ του διαδικτύου.

Marcel, οι τελευταίες δυο παράγραφοι από τον Αδιάφορο:

«Τότε τού 'γραφε ότι τον αγαπούσε, ότι δεν θ' αγαπούσε ποτέ παρά μόνον εκείνον. Τις απάντησε ότι αστειευόταν. Σταμάτησε να του γράφει, αλλά δεν σταμάτησε καθόλου αμέσως να τον σκέφτεται.Ύστερα, έγινε και αυτό. Δυο χρόνια μετά, επειδή την βάραινε η χηρεία της, παντρεύτηκε τον δούκα ντε Μορτάν που είχε χάρη και ομορφιά και που, ως το θάνατο της Μαντλέν, δηλαδή για περισσότερα από σαράντα χρόνια, στόλισε τη ζωή της με μια δόξα και μια στοργή που δεν φάνηκαν να την συγκινούν».

Λίγα στιγμές αργότερα ακούστηκε ο χαμηλός ήχος άστραψαν στο ταμπλώ τα στοιχεία 095 που με οδήγησαν στο ταμείο. Είχαν περάσει 71 λεπτά, από την παραλαβή του χαρτιού προτεραιότητας. Τα 28 προβλεπόμενα είχαν γίνει 71. Η ουρά στο easy pay αγωνιζόταν

ακόμα να παραμείνει στο μονοψήφιο νούμερο.

Δίπλα, ένας ηλικιωμένος κύριος εμάχετο με στεντόρεια φωνή για τα δίκια του καθώς πολύ ταραγμένος παρέθετε επιχειρήματα απέναντι σε έναν άσπλαχνο, με τρομερή αδράνεια οργανισμό. Αποδέκτης ένας ατυχής υπάλληλος που με τη σειρά του, αγωνιζόταν να κρατήσει ισορροπίες, για να έχει και τον επόμενο χρόνο μισθό. Ίσως να σκεφτόταν ότι σε κάποια άλλη τράπεζα, κάποιος θείος του θα έλεγε τα ίδια σε έναν συναδελφό του.

Ιούλιος 2019, στην μνημονιακή Ελλάδα των τραπεζών της λαϊκής ανακεφαλαίωσης, εκατονδέκα χρόνια από τον Ιούλιο που ο M. Proust άρχισε να γράφει το «Αναζητώντας το χαμένο χρόνο».

Στην επόμενη τραπεζική μου εξόρμηση και παρατήρηση της καθημερινότητας, ένα ξαναδιάβασμα στο «Ημερολόγιο ενός τρελού» του συνονόματου Γκογκόλ, θα ήταν μια καλή πρόταση.